

iz krompira. Kapoi su bili samo obični kriminalci, naročito gangsteri i ubice, koji su sačinjavali svojevrstu aristokratiju. Sve prljave poslove radili su politički krivci.

Kroz ćeliju su neprestano prolazili hapšenici svih vrsta: trgovci drogama, lopovi, banditi, crnoberzijanci, pijanci, prostitutke. Neki pijanci su bili tako ratoborni da su ostali zatvorenici morali da ih savlađuju zajedničkim snagama. U jednom trenutku četiri stražara unesoše ogromnu ruševinu od žene koja se otimala i drečala, držeći je svaki za po jedan kraj; imala je šezdeset godina, velike obešene dojke su joj se klatile a po licu pali gusti pramenovi sede kose koja joj se u otimanju beše raščupala. Strgoše joj s nogu bakandže kojima se ritalana njih i baciše je Vinstonu na krilo, gotovo mu polomivši butne kosti. Žena se uspravi i isprati stražara krikom "Da vam j... mater!" Zatim, primetivši da sedi na neravnom, skliznu s Vinstonovih kolena na klupu.

"Izvinjavaj, dušo", reče ona. "Nisam 'tela da sednem na tebe; to su me gurnuli ovi govnnari. Baš ne znaju da postupaju s damom." Ona zastade, potapša se po grudima, i podrignu. "Izvini", reče. "Nije mi baš najbolje."

Zatim se naže i poče obilno povraćati na pod.

"Ha, tako", reče sklopivši oči i zavalivši se. "Ako ti je muka, odma' povraćaj; ja to uvek govorim. Dok ti je još taze u stomaku."

Ona ožive, okrete se da još jednom pogleda Vinstona, koji kao da joj je smesta postao simpatičan. Prebaci mu debelu, masnu ruku preko ramena i privuče sebi, duvajući mu u lice miris piva i bljuvotine.

"Kako se zoveš, dušo?" upita ga ona.

"Smit", reče Vinston.

"Smit?" reče žena. "To je baš čudno. Ja se isto prezivam Smit. Ko zna", sentimentalno dodade ona, "mož' biti sam ti čak i majka!"

Vinston pomisli da bi mu ona odista i mogla biti majka. Imala je odgovarajuće godine i izgled; a moguće je da se ljudi ipak promene posle dvadeset godina u logoru za prinudni rad. Drugi mu se niko nije obraćao. Obični kriminalci su u začudno velikoj meri ignorisali članove Partije. Zvali su ih, s nekim ravnodušnim prezirom 'politički'. Članovi Partije su se plašili da razgovaraju bilo s kim, a naročito između sebe. On je samo jednom, kad su dve članice Partije bile zbijene jedna do druge, prečuo kroz buku glasova nekoliko reči prošaptanih na brzinu; posebno je čuo da pominju neku 'sobu sto jedan', što nije razumeo.

U ovu drugu ćeliju su ga doveli pre kojih dva ili tri sata. Tupi bol u trbuhu nije ga nikako napuštao; ponekad bi slabio a ponekad jačao. Njegove misli su se u istom ritmu širile i sužavale. Kad je jačao, on je mislio samo o bolu i svojoj želji za hranom. Kad je slabio, zahvatala ga je panika. Bilo je trenutaka kad je sebi tako živo predstavljao šta će mu se desiti da mu se srce davalo u galop a dah zaustavljao. Osećao je udarce pendrekom po laktovima a potkovanim čizmama po cevanicama; video je sebe kako se uvija na podu, vrišteći za milost kroz razbijene zube. O Džuliji skoro da i nije mislio. Nije mu uspevalo da zadrži misli o njoj.

Voleo ju je i nije je hteo izdati; ali to je bila samo gola činjenica koju je znao kao što zna aritmetička pravila. Nije osećao nikakvu ljubav prema njoj; gotovo nije ni razmišljao o tome šta se s njom dešava. Češće je mislio na O'Brajena, s treperavom nadom. O'Brajen sigurno zna da je on uhapšen. Bratstvo, beše rekao on, nikad ne pokušava da spase svoje članove. No tu je bio i žilet; mogli bi mu doturiti žilet ako hoće. On će imati možda pet sekundi pre no što čuvari stignu da ulete u ćeliju. Oštrica će se urezati u njega s nekom hladnoćom koja peče; čak i prsti koji će je držati biće posečeni do kosti. Sve misli su se zaustavljale na njegovom bolesnom telu, koje se drhteći povlačilo od najmanjeg bola. Nije bio siguran da li će upotrebiti žilet čak i ako mu se zaista ukaže prilika. Bilo je prirodnije postojati iz trenutka